

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12701/2024
20.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Михаило Павловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 659/23 од 08.11.2023. године, у седници одржаној 20.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 659/23 од 08.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 659/23 од 08.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 22721/19 од 15.10.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти оца, мајке и брата исплати по 800.000,00 динара, односно укупно 2.400.000,00 динара са законском затезном од дана пресуђења 15.10.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 104.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 659/23 од 08.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из става другог изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 225.600,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара са законском затезном

каматом од дана наступања услова за извршење до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и разматрања правног питања од општег интереса.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном правноснажном пресудом усвојен је захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете за душевне болове које трпи због смрти блиских лица (оца, мајке и брата) са становиштем да постоји одговорност тужене према одредби члана 172. Закона о облигационим односима и да потраживање тужиоца према туженој као одговорном лицу није застарело применом одредбе члана 377. став 1. истог Закона, јер је нематеријална штета коју тужилац трпи проузрокована кривичним делом. О праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке раније Врховног касационог суда и сада Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца у ситуацији када је утврђено да је штету проузроковао орган тужене у вршењу или у вези са вршењем својих функција и то извршењем кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва у саизвршилаштву за које кривично гоњење не застарева према одредби члана 108. Кривичног законика и раније одредби члана 100. Основног кривичног закона.

Позивање ревидента на одлуку у другом предмету са сличним чињеничним стањем и истим правним основом нема утицаја на оцену изузетне дозвољености ревизије јер је уједначена пракса нижестепених судова у погледу примене привилегованог рока застарелости потраживања накнаде штете проузроковане кривичним делом према сваком одговорном лицу, а не само према извршиоцу кривичног дела као штетнику.

Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за изузетну дозвољеност ревизије, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 03.10.2019. године и вредност предмета спора је 2.400.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић